

A romantic couple is shown in a close embrace in a forest. The woman, with long reddish-brown hair, is smiling and looking towards the man. The man, with a beard and dark hair, is looking back at her. They are both wearing denim shirts. The background is a soft-focus green forest.

JENNY HOLIDAY

AINUS
JA
ÕIGE

Originaali tiitel:
Jenny Holiday
One and Only
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, paigad ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikult. Kõik sarnasused päriselu juhtumite, paikade või inimestega, olgu nad elus või surnud, on juhuslikud.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Jenny Holiday
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B01373320
ISBN 978-9949-82-537-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Erikale, mu esimesele armastusromaanisõbrale ja esimesele inimesele, kes kuulis minu suust sõnu: „Ma vist proovin kirjutada armastusromaanid.“

Esimene peatükk

TEISIPÄEV – ÜKSTEIST PÄEVA PULMADENI

„Jane! Ma juba arvasin, et sa ei jõua *iialgi* siia!“

„Ma tulin nii kiiresti, kui sain,“ vastas Jane, püüdes ärritust varjata ja lastes end sõbranna Elise’i majja juhatada. Ta naeratas jaheda viisakusega teistele pruutneitsidele, kes olid ilmselgelt võtnud Elise’i sõnumit „Pruutneitside erakorraline kohtumine minu juures, KOHE!“ mõnevõrra tõsisemalt kui tema. Gia ja Wendy vedelesid Elise’i diivanil ja punusid patsi mingit kuivanud heina meenutavat kraami. Jane’i parim sõbranna Wendy saatis talle õhusuudluse.

Jane tahtis Wendy suudlust kinni püüda – see oli nendevaheline õrnuseavaldus, mille juured ulatusid tagasi lapsepõlve –, kuid Elise surus talle teetassi kätte enne, kui ta jõudis sõrmed kujuteldava suudluse ümber kinni pigistada. Suvehakul oli Elise plaaninud alustada pulmapidu mingi keerulise kokteiliga, mille hulka kuulus ka tee, kuid siis oli ta jälle sellest mõttest loobunud. Nüüd kartis Jane, et tema ja teised pruutneitsid peavad elupäevade lõpuni Earl Greyd jooma. Nende armastatud koletispruut oli tellinud pikemalt mõtlemata kakskümmend seitse karpi parimaid Inglise teelehti, mida polnud võimalik tagastada. Ja nüüd sundis ta igasugu süümepiinadeta oma sõpru seda ärapõlatud jooki jooma ikka ja jälle. Ja siis veel natuke.

„Jane on siin. Räägi meile nüüd oma suurest hädaolukorrast,“ ütles Gia. „Ja mis see ka poleks, me mõtleme kindlasti lahenduse välja.“ Ta naeratas Jane’ile. „Sina oled nii... tark.“

Jane kahtlustas, et „tark“ ei olnud sõna, mida Gia tegelikult kasutada oleks tahtnud. Tüdrukud – noh, Gia ja Elise – ütlesid talle alatasa, et ta ennast lõdvaks laseks. Aga samas ootasid nad, et ta nende muredele lahenduse leiaks. Nad tahtsid nii ühte kui teist. Ta oli nende kambajuht, aga tüdrukud norisid teda pidevalt, et ta on liiga pinges. Elise’i suust kõlas see eriti silmakirjalikult, sest viimasel ajal oli temast saanud pulmakorralduse drillseersant. Jane talus seda kõike, sest armastas neid tüdrukeid. Pealegi pidi *keegi* ka vastutus-tundlik olema.

„Noh,“ noris Jane, „see peab olema hädaolukord suure algustähega, sest sellal kui sa sõnumi saatsid, proovisin ma parasjagu õmbleja juures selga Toronto Comiconi kostüümi. Ta kergitas sääreni ulatuvat mantlit, mille oli õmbleja juures kostüümi peale tõmmanud, kui Elise’i sõnum saabus. See oli mantel, mida naised kandsid, kui tahtsid võrgutada oma poiss-sõpra; vähemasti eeldas Jane seda, sest polnud proovinud pärast Felixit kedagi võrgutada. Targem oleks ehk olnud üldse mantlist loobuda, sest vaevalt tal ka tulevikus mingit võrgutamist ette pidi tulema.“

„Ohhoo!“ hüüdis Gia. „*Mis asi* see on?“

„Sõjaprintsess Xena,“ vastas Wendy veel enne, kui Jane suu lahti sai.

„Mul pole aimugi, kes see on, aga sa näed väga seksikas välja,“ ütles Gia.

Jane keerutas end pisut. Kostüüm hakkas tõesti ilmet võtma. Õmbleja oli teinud nahkkleidi, soomusrüü ja käekaitsetega vinget tööd ning Jane’il jäi üle vaid välja mõelda, mida kasutada Xenale iseloomuliku sõjariistana, ja ta oligi kokkutulekuks valmis. „See oli 1990. aastate kultussari,“ selgitas ta. Gia oli neist pisut noorem. Aga Jane’il polnud mõtet ennast lollitada. Tegelikult ei teadnud Gia Xenast midagi sellepärast, et ta oli *popp tüdruk*. Modellina – ta oli

päris ehtne moelavadel ringi kõndiv ja Calvin Kleini reklaamides ilutsev modell – oli tal liiga palju tegemist oma imelise eluga, et vaadata hilisõhtul televiisorit. „Sarja tegevus toimub kujuteldavas Vana-Kreekas, aga sinna on segatud kõiksugu müüte...“ Jane’i hääl katkes, sest see selgitus kõlas magedalt isegi tema fantaasiakirjanikust nohiku kõrvadele.

„Xena käib ja tuuseldab pahasid ja lisaks on tal oma abilisega lesbisuhe,“ ütles Wendy, võttes asja kokku endale omasel lakoonilisel moel.

„Tõesti?“ Gia kissitas Jane’i poole silmi. „Kas sa tahad meile sellest rääkida?“

„Ei!“ hüüatas Jane.

„Sest sul pole pärast Felixit olnud ühtki kutti,“ jätkas Gia. „Ja te läksite lahku... Neli aastata tagasi?“

„Viis,“ parandas Wendy.

See oli tõsi. Aga Jane’i sõbrad ei aktsepteerinud tööka, et ta oli üks sellepärast, et see oli tema valik. Ta oli Felixiga tõesti pingutanud – nad olid kohtunud ülikooliajal ja jäänud kokku, kuni Jane sai kakskümmend kuus –, astumaks armastuse ja suhete maailma, mida kõik alati nii tähtsaks pidasid. Felix oli talle paljut õpetanud, kõige rohkem aga seda, et üksinda elada on kõige parem.

„Sa ju tead, et me armastame sind tingimusteta,“ ütles Gia. „See, kellega sa magad, ei muuda mitte midagi.“

„Ma ei ole lesbi, Gia! Mulle lihtsalt meeldib Xena. Tal polnud vaja mehi, et eluga toime tulla. Me võiksime kõik...“

Elise kõhatas valjult ja katkestas Jane’i kõne, mis rõhutas iseseisvuse tähtsust, olgu tegemist pseudokreeklannast sõjaprintsessi või tänapäevase tüdrukuga, kes püüab maailmas hakkama saada.

„Andke andeks.“ Jane unustas vahel, et suurem osa inimesi ei mõelnud armastusest ja suhetest temaga ühtemoodi.

„See on teie kõigi jaoks kindlasti väga huvitav?“ alustas Elise. „Aga meil on vaja tegelda ühe tõelise probleemiga?“ Ta rääkis kiiresti ja tema laused kõlasid küsimustena – see oli kindel märk, et ta

on stressis. Elise rääkis pingeseisundis alati nagu steroididel oksjoni-pidaja. „Mul on vaja telefoni, sest ma ootan tordivalmistajatelt kõnet? Istuge ja pange vaim valmis, ma tulen kohe tagasi?“

Jane vajus toolile ja piidles umbusklikult korvi, milles oli rullide kaupa pruuni nööri laadset asja, mis oli Pinterestis alati kihilise salati purkide ümber seotud. Ta ei teadnud, miks polnud Elise otsustanud seda tööd mõnelt firmalt tellida, nagu normaalsed inimesed, kes pulmapidu plaanivad. Nendest pulmadest oli saanud üks suur käsitööfestival. „Mida me selle kraamiga tegema peame?“ küsis Jane teistelt.

„Pole aimugi,“ vastas Wendy silmi pööritates. „Mina teen lihtsalt seda, mida mul teha kästakse.“

Jane'i nägu venis naerule. Kuigi tema, Wendy, Gia ja Elise olid neljakesi omavahel väga lähedased, moodustasid nad samal ajal kaks parimate sõbrannade paari. Jane ja Wendy olid koos üles kasvanud ja kohtunud Elise'iga ülikooli astudes, kui nad kõik esmakursuslastena kooliga tutvust tegid. Gia olid nad kampa võtnud viimasel kursusel, sellal kui Gia oli alles ülikooli astunud. Elise oli olnud ülikoolis tema teejuht ja vanusevahele vaatamata olid neist saanud parimad sõbrad.

„Me punume raffiapelast taldrikualuseid,“ selgitas Gia. Ta pani oma nööriotsad käest ja võttis koti. „Anna see tee siia – ruttu, enne kui ta tagasi tuleb.“

„Jumal õnnistagu sind,“ ütles Jane, kui Gia kotist viskiplasku välja tõmbas ja sealt pisut Jane'i tassi kallas. Kui „hädaolukord“, mis oli sundinud Jane'i kostüümi proovi pooleli jätma – rääkimata sellest, et see lõi uppi tema plaani õhtul kirjutada –, oli seotud taldrikualustega, siis oli tal vaja midagi kanget, et ärritust leevendada.

Elise tuli tagasi. Jane püüdis ette manada rahuliku ilme ja jõi oma „teed“, püüdes hoiduda köhimast. Ta polnud suurem asi alkoholisõber, aga niisuguses olukorras oli see lausa vajalik.

„Ma ei tahtnud seda mitu korda rääkida ja nii olen ma Giat ja Wendy teadmatuses hoidnud?“ piiksus Elise. „Aga... pulmaplaanides on olnud väike tõrge?“

Ma armastan sind, aga jumala pärast, need ei ole küsilaused. Vahel oli Jane'il raske oma sisemist keeleteimetajat vaos hoida. See oli erialane kiiks.

„Armas taevas, kas sa jätab Jay maha?“ küsis Wendy.

„Miks sa küll nii arvad?“ Elise vaatas Wendyle üllatunult otsa.

See oli tõepoolest küsimus, ütles sisemine toimetaja – vähemasti käis selle lõppu küsimärk. Wendy küsimus oli täiesti taktitundetu. Aga Wendy ei osanud muutustega leppida ja Elise'i paarimine ja kogu kuni-surm-meid-lahutab värk oli talle raske. See oli nende väikese sõpruskonna jaoks suur muutus. Jane'il oli sellega vist ka natuke raske leppida, kuid kõik, kellel vähegi silmad peas olid, nägid selgesti, kui ülepeakaela Elise oma kihlatusse armunud oli – ta oli mehe pärast sada protsenti arust ära.

„Ma tegin nalja!“ vastas Wendy pisut liiga rõhutatult. Elise nägi välja, nagu oleks tal vaja läinud nuusksoola.

„Hinga rahulikult,“ ütles Gia Elise'ile, „ja räägi meile, mis lahti on.“

Elise tegi nagu kästud ja vajus tugitooli. „Jay vend tuleb pulma.“

„Jayl on vend?“ imestas Jane. Tõsi, ta ei pööranud küll igale pulmaga seotud piasiasjale tähelepanu – näiteks polnud ta löönud kaasa arutelus selle üle, kas külalisi hotellitubades ootavad kingikotid tuleks kaunistada salveiroheliste või mururoheliste paeltega –, oli ta üsna kindel, et teadis kõiki tähtsamaid pidulisi.

„Tema nimi on Cameron MacKinnon.“

See ei selgitanud midagi. „Jay Smithil on vend, kelle nimi on Cameron MacKinnon?“ küsis Jane. Kas see sai üldse võimalik olla?

„Poolvend,“ selgitas Elise. „Te ju teate, et Jay ema on üksik.“ See oli tõsi. Elise'i hoolikalt koostatud kavaplan polnud sõnagagi mainitud peigmehe isa. „Noh, ta läks Jay isast lahku, kui Jay oli üheksane. Paar aastat hiljem oli tal üle teise mehega põgus suhe. Cameron on selle suhte vili – seepärast ongi tema perekonnanimi MacKinnon ja Jay oma Smith.“

„Aga kas ta ei pidanud siis algselt pulma tulema?“ küsis Gia. „Kas nad on võõraks jäänud?“